

Ние сме народни хайдутини!... Обади се нѣкой: „Вие какви сте хора?“ — „Хитовъ, Папазоглу и дружината му“ — отговорихъ азъ. „Вие ли сте бе, брате? — каза гласътъ. Разбрахме, че това сж наши българи, хайдутини отъ дружината на Иванчо Марковчето. Приближихме се. Четникътъ бѣше раненъ въ ржката, а дружината се прѣснала изъ шумака. Превързахме раната му.

Останахме да ношуваме на сжщото мѣсто, та сутринята да видимъ, дали не сме убили нѣкого. Като съмна, претърсихме мѣстото, но не намѣрихме нищо.

Напустнахме Котленско и отидохме на Демиръ-Капия. Ето че се зададоха откъмъ Сливенъ единъ арнаутинъ, четирма турци и единъ българинъ. Нападнахме ги. Тази дружина се защитава мжжки. Видѣхме доста мжка, догде ги обезоржжимъ и навържемъ.

Още не свършили съ тѣзи, ето че отъ къмъ Търново се зададоха други шестъ души турци. Нападнахме и тѣхъ. Тѣ се предадоха лесно.

Напустнахме Сливенско и се прехвърлихме въ Сръдна-гора, до с. Чанакчи. Тука дойдоха при насъ нѣколко селяни и ни помолиха да ги избавимъ отъ Дели-Мехмедчето, защото правилъ много пакости на българитѣ. Казаха, че сжщия денъ той щѣлъ да отиде за Нова-Загора. Завардихме пжтия. Зададоха се единъ турчинъ и единъ българинъ. Момчетата имъ викнаха да спратъ, но тѣ търтиха да бѣгатъ. Прицелихъ се въ турчина, но пушката ми не хвана. Турчинътъ побѣгна. Отъ ядъ, че пушката ме измами, ударихъ я о едно дърво и я разтрошихъ на парчета. После, като се успокоихъ, съжалявахъ за тази моя глупостъ.

Трѣбваше да раздѣлимъ дружината на две. Байряктарътъ отиде съ едната половина къмъ Ямболъ, а азъ съ другата къмъ Търново. Тукъ разбрахъ, че въ Търновско се готвятъ за въстание. Бързо заминахъ за Сливенъ, за да разбера отъ вѣрни хора, какво става въ Сърбия, отдето чакахме да се обади Раковски. Узнахме, че сърбитѣ се помирили съ турцитѣ, и че Раковски разпустналъ дружината си въ Бѣлградъ.

Поведохъ пакъ четата си изъ Стара-планина. Но момчетата ми бѣха много отчаяни.

Решихме наново да нападнемъ пощата. Пресрѣгнахме я между селата Жеравна и Ичера. Ранихме коларя, стражаритѣ се разбѣгаха. Вземме всичко и се скрихме въ планината.

Преимувахме въ Стара-планина откъмъ Елена, въ единъ непроходимъ долъ, гдето си направихме колиба.

Д. Чолаковъ